

Arrest

nr. 348 916 van 23 juni 2026
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VERSTRAETEN
Martelarenplein 20E
3000 LEUVEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 20 februari 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 23 januari 2026 tot intrekking van verblijf om het grondgebied te verlaten (bijlage 14^{quater}).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 25 februari 2026 met referentienummer 136523.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VERSTRAETEN en van advocaat S.VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster reisde op 25 april 2025 België binnen met een D-visum, om haar echtgenoot te vervoegen, die in België verblijft als student aan de Universiteit Hasselt. Op 27 mei 2025 werd zij in het bezit gesteld van een eerste A-kaart, geldig tot 31 oktober 2025.

1.2. Op 13 oktober 2025 diende verzoekster een aanvraag tot verlenging van haar verblijf in.

1.3. Op 28 november 2025 bracht de verwerende partij verzoekster ervan op de hoogte dat de aangetoonde bestaansmiddelen ontoereikend leken, en bood zij haar de gelegenheid om binnen een termijn van dertig dagen de relevante elementen voor te leggen. Verzoekster legde binnen die termijn bijkomende stukken voor.

“In het kader van een onderzoek van uw dossier en in het bijzonder op basis van artikel 13§4, derde lid van de wet van 15.12.1980 (...) staat het u vrij alle documenten aan te brengen die u hiervoor nodig acht. Bij deze beslissing tot beëindiging tot verblijf moet verder ook nog rekening gehouden te worden met het hoger

belang van het kind en uw gezondheid. Voor zover er aldus relevante elementen zijn aangaande deze elementen, kunnen deze eveneens in de vorm van bewijsdocumenten aan ons worden overgemaakt.”

Verzoekster kreeg hiervoor een termijn van 30 dagen (administratief dossier, stuk 56).

1.4. Op 18 december 2025 maakte verzoekster een tweede "*proof of solvency*" over (administratief dossier, stuk 59). Dit attest, gedateerd 12 december 2025, bevestigt de ontvangst van opnieuw 14.100 euro, terugbetaald in maandelijkse schijven gedurende zes maanden vanaf 1 januari 2026, met eenzelfde vermelding over het onderhoud van het gezin.

1.5. Op 23 januari 2026 nam de verwerende partij de bestreden beslissing tot beëindiging van het verblijf (bijlage 14ter). Zij oordeelt dat uit de voorgelegde stukken slechts een financiering tot eind juni 2026 blijkt, zodat de bestaansmiddelen geen voldoende stabiel en regelmatig karakter hebben en niet langer is voldaan aan de voorwaarde van artikel 10bis, § 1, van de vreemdelingenwet en stelt op grond van artikel 13, § 4, eerste lid, 2°, en tweede lid, van die wet een einde aan het verblijf.

Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“BESLISSING TOT INTREKKING VAN VERBLIJF

In uitvoering van artikel 13, §4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

Naam: O.

Voorna(a)m(en): P.

Nationaliteit: Iran

Geboortedatum: [...]09.1984

Geboorteplaats: Teheran

Identificatienummer in het Rijksregister:[...]

Verblijvende te: #TI020#

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

X de betrokkene voldoet niet meer aan één van de voorwaarden van artikel 10bis van de wet (artikel 13, §4, eerste lid, 2°).

Overeenkomstig de overgangsmaatregelen bedoeld in artikel 24 van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, wordt de verblijfsaanvraag onderzocht overeenkomstig artikel 10bis, zoals geformuleerd vóór de inwerkingtreding van de wet van 18 juli 2025.

Betrokkene voldoet op basis van de voorgelegde stukken niet meer aan de voorwaarde bepaald in artikel 10bis,

§1. Daarin staat immers het volgende:

“§ 1. Wanneer de in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6° bedoelde familieleden van een tot een verblijf gemachtigde buitenlandse student een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden aanvragen, moet die machtiging worden toegekend indien de student of één van de betrokken familieleden het bewijs aanbrengt :

- dat de student over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, § 5 om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden;

(...)”

Betrokkene reisde op 25.04.2025 naar België met een D-visum/B10 dit in functie van haar echtgenoot, dhr. K. K., K. ([...]) (hierna de referentiepersoon). Op 27.05.2025 werd betrokkene in het bezit gesteld van haar eerste A-kaart, geldig tot 31.10.2025, hierna jaarlijks verlengbaar.

Op 13.10.2025 heeft onze dienst haar aanvraag tot verlenging van haar machtiging tot verblijf ontvangen. Deze aanvraag bevatte volgende documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen

-een document met de titel ‘Proof of solvency’ op naam van K. S. waarin wordt bevestigd dat de Universiteit bevestigt te hebben ontvangen 14.100 euro om de dagelijkse kosten van mijnheer te bekosten tijdens het schooljaar 2025/2026. Gedurende 6 maanden, beginnend op 1 oktober 2025 zal dit bedrag terugbetaald worden in gelijke delen op de persoonlijke rekening van de betrokkene. Er staat verder ook nog in dat document dat mijnheer zich laat vergezellen door zijn vrouw en dat de financiële middelen dus ook bedoeld

zijn voor de familie. Dit attest werd afgeleverd op 24.09.2025. Uit een ander bijgevoegd attest van de universiteit blijkt wel degelijk dat het de bedoeling is dat mijnheer is ingeschreven voor het academiejaar 2025/2026. Uit niets blijkt dat het slechts om een periode van 6 maanden zou gaan. Er staat bij dat het academiejaar van 15.09.2025 tot 20.09.2026 loopt

-een ocmw-attest op naam van betrokkene dd. 9.10.2025

-een ocmw-attest op naam van de referent dd. 26.09.2025

Daar uit de voorgelegde stavingstukken slechts een financiering voor 6 maanden bleek, werd betrokkene ervan in kennis gesteld dat de stabiliteit en regelmaat van de bestaansmiddelen onvoldoende was gezien de beschikbaarheid van de bestaansmiddelen een einde neemt op 31 maart 2026. Er werd dan ook gewaarschuwd dat op basis van de voorgelegde bestaansmiddelen de verlenging van het verblijf van mevrouw niet kon gebeuren. Alsook werd betrokkene ertoe uitgenodigd alle dienstige documenten voor te leggen die betrekking hebben op de aard en hechtheid van de gezinsband, de duur van het verblijf in het Rijk en het bestaan van familiebanden of culturele en sociale banden met het land van herkomst.

Op 18.12.2025 werd ons het volgende overgemaakt:

-een gelijkaardig document als het voorgaande met de titel 'Proof of solvency', maar nu met bevestiging dat men 14.100 euro heeft ontvangen, die vanaf 1 januari 2026 terugbetaald zal worden in stukjes aan de student en dat daarmee ook het gezinslid moet onderhouden worden.

Dat wil dus zeggen dat de bewijzen betreffende de bestaansmiddelen nu uitwijzen dat er voldoende gaan zijn tot eind juni 2026. Echter, de referent heeft zich ingeschreven voor een geheel schooljaar en heeft dienovereenkomstig een A-kaart ontvangen tot 31.10.2026, wat gebruikelijk is. Mevrouw kan echter, bij gebrek aan stabiele en regelmatige bestaansmiddelen die deze hele periode beslaan, niet gelijkaardig gemachtigd worden als mijnheer. Bij gebrek aan stabiele en regelmatige bestaansmiddelen die in overweging kunnen worden genomen, is de behoefteanalyse, zoals voorgeschreven in art. 10ter, §2, tweede lid niet van toepassing. Enkel indien de bestaansmiddelen een stabiel en regelmatig karakter hebben, is de Dienst Vreemdelingenzaken ertoe gehouden de behoefteanalyse uit te voeren.

De voorwaarden van 10bis, §1 van de wet van 15.12.1980 zijn niet voldaan, daarom kan betrokkene niet langer gemachtigd worden tot verblijf (artikel 13, §4, eerste lid, 2° en tweede lid van de wet van 15.12.1980).

Wanneer een einde wordt gesteld aan een dergelijk verblijf, is het wel degelijk de bedoeling dat er rekening wordt gehouden met de aard en hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst (zie daartoe art. 17 van de richtlijn 2003/86). Ook dit werd ook vermeld in de brief van 25.11.2025. Op basis van wat betrokkene vervolgens heeft voorgelegd, kan er echter niet toe besloten worden dat er geldige humanitaire bezwaren zijn om het verblijf niet te beëindigen en aldus mevrouw verder te machtigen tot verblijf.

Mevrouw is pas aangekomen in België in eind april 2025. Ze verblijft aldus nog geen jaar in België. Deze uiterst korte periode vormt aldus geen bezwaar voor het nemen van deze beslissing. Mevrouw vormt een koppel met de referent in België. Zij zijn reeds gehuwd sinds 7.08.2014. Echter gehuwd zijn op zich volstaat niet om verder gemachtigd te worden, er zijn wel degelijk extra voorwaarden aan het verblijf verbonden om het welbevinden van zowel betrokkene als de referent te vrijwaren. Beide personen zijn volwassen en vormen een echtpaar sinds jaren. In die zin moet het mogelijk zijn op afstand deze huwelijksband in stand te houden, dit tot op het moment dat mijnheer in België zijn studies heeft voltooid of tot op het moment dat hij een financiering heeft waaruit blijkt dat hij een heel schooljaar over voldoende bestaansmiddelen zal beschikken om in zijn levensonderhoud en dat van zijn vrouw te voldoen.

Nergens uit het dossier blijkt dat mevrouw niet over de nodige mentale en fysieke capaciteiten zou beschikken om in afwachting zelfstandig haar leven verder te zetten in eigen land. Tenslotte wat betreft het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst. Niets wijst er op dat al deze banden, na zo'n korte tijd, allemaal zouden zijn doorgeknipt. Het is redelijk aan te nemen dat mevrouw haar familie, alsook die van haar man, grotendeels zijn achtergebleven in Iran en zij aldus de familie terug kan gaan vervoegen. Wat betreft sociale en culturele banden is het redelijk te stellen dat deze nog veel nauwer zijn met Iran dan met België. Vandaar dat ook bovenstaande humanitaire elementen geen verschil maken bij het nemen van deze beslissing tot beëindiging van het verblijf van betrokkene op basis van art. 13, §4, eerste lid, 2° en tweede lid van de wet van 15.12.1980

Geen van de andere voorgelegde documenten zoals het geregistreerd huurcontract, het uittreksel van het strafregister, de ziektekostenverzekering werpen een ander licht op bovenstaande vaststellingen."

2. Rechtspleging

Gelet op de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 19 juni 2026) waar in artikel 5.12, § 3 bepaald wordt dat:

“§ 3. Voor alle beroepen die op het moment van de inwerkingtreding van deze wet hangende zijn voor de Raad en waarvoor met toepassing van artikel 39/74 van de wet van 15 december 1980 reeds een terechtzitting werd vastgesteld of waarop reeds een procedure in de zin van artikel 39/73, 39/73-2 of 39/73-3 van dezelfde wet wordt toegepast, verloopt de procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet. De beperkte onderzoeksbevoegdheid van artikel 43 van de Asiel- en migratiebeheerverordening is niet van toepassing.”

De huidige zaak werd behandeld op de terechtzitting van 6 mei 2026. Alle rechtsregels waar in dit arrest naar wordt gewezen, moeten worden gelezen zoals ze op dat ogenblik van kracht waren.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

“Middelen waarom de bestreden beslissing van de DVZ wordt betwist

De bestreden beslissing schendt:

-het artikel 10bis Vreemdelingenwet ;

-het artikel 8 E.V.R.M ;

-het artikel 7 van Handvest van de Grondrechten van de EU ;

-het artikel 62 Vreemdelingenwet – materiële en formele motiveringsverplichting ;

-de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;

-het zorgvuldigheidsbeginsel ;

-het redelijkheidsbeginsel ;

4.1.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Uit de bestreden beslissingen dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met alle feitelijke overwegingen – de specifieke situatie van de betrokken personen – heeft rekening gehouden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent hierop een wettelijk toezicht uit.

4.2.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de Minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de Minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

4.3.

Schending van het artikel 10bis Vw juncto schending van het privé-en gezinsleven

-4.3.1. Schending van artikel 10bis Vw

Verzoekster verkreeg verblijfsrecht o.b.v. gezinshereniging met haar echtgenoot, die in België verblijft als een derdelands student bij de UHasselt.

De Dienst Vreemdelingenzaken oordeelt echter dat er niet voldaan is aan de voorwaarden van stabiele en toereikende bestaansmiddelen.

Echter heeft de Dienst Vreemdelingenzaken haar beslissing tot intrekking van haar verblijf gebaseerd op een verkeerde lezing van de voorgelegde documenten.

-4.3.1.1.

Op datum van 13/10/2025 heeft de DVZ een aanvraag tot verlenging van verblijf ontvangen op naam van verzoekster. Deze bevatte de volgende documenten m.b.t. de bestaansmiddelen:

-Proof of Solvency op naam van haar echtgenoot van de UHasselt waarin bevestigd wordt dat zij 14.100€ hebben ontvangen om de dagelijkse kosten van haar echtgenoot (en zijn familie) te bekostigen voor het schooljaar 2025/2026 ; (zie stuk 2)

-OCMW-attesten op naam van betrokkenen ;

Gezien het Proof of Solvency attest van de UHasselt slechts betrekking had op een financiering van 6 maanden, werd door de DVZ opgemerkt dat dit attest enkel de bestaansmiddelen dekte tot 31/03/2026.

Op datum van 18/12/2025 werd door verzoekster volgend document toegevoegd:

-Proof of Solvency op naam van haar echtgenoot van de UHasselt met de bevestiging dat er opnieuw 14.100€ werd gestort om de dagelijkse kosten van haar echtgenoot (en zijn familie) te bekostigen. (zie stuk 3)

-4.3.1.2.

Echter bevatte het attest van de UHasselt een materiële vergissing, met name dat deze storting zou ingaan op 01/01/2026 en 6 maanden geldig was.

Echter klopt dit natuurlijk niet, gezien er nog een betaling van 6 maanden lopende was, die gestart was op 01/10/2025 en ten einde loopt op 31/03/2026 en dat reeds bewezen was met het eerste attest van 24/09/2025. (zie stuk 2)

Echter blijkt duidelijk uit het tweede voorgelegde attest, dat er een nieuwe storting was gebeurd van 14.100€ aan de UHasselt. Verzoekster heeft aldus twee attesten van de UHasselt voorgelegd, met telkens een bedrag van 14.100€, wat samen neerkomt op een totaalbedrag van 28.200€.

Dit bedrag voldoet ruimschoots aan de bestaansmiddelenvoorwaarden overeenkomstig artikel 10bis Vw.

Artikel 10bis Vw bepaalt:

“Art. 10bis.[1 § 1. Wanneer de [9 in artikel 10, § 1, eerste lid, 6°, a) tot e), bedoelde familieleden]9 [7 van een vreemdeling die gemachtigd is tot verblijf in de hoedanigheid van student op grond van de bepalingen

van Titel II, Hoofdstuk III]7 een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden aanvragen, moet die machtiging worden toegekend indien de student of één van de betrokken familieleden het bewijs aanbrengt :

- [4 dat de student over]4 stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, § 5 om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden;”

Artikel 10, §5 Vw bepaalt:

“ § 5. Het bedrag van de bestaansmiddelen bedoeld in paragraaf 2 moet netto ten minste gelijk zijn aan honderdtien procent van het gewaarborgd gemiddeld maandelijks minimuminkomen dat door artikel 3 van de collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988 betreffende de waarborg van een gemiddeld minimummaandinkomen wordt beoogd. Dit bedrag wordt verhoogd met tien procent voor elk bijkomend familielid ten laste van de vreemdeling die vervoegd wordt.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regel- matigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de inschakelingsuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de vreemdeling bij wie men zich voegt, kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

Op basis van de hierboven vermelde wetsartikelen, bedraagt het bedrag momenteel 2.131,28€ .

Op basis van de neergelegde financiële attesten, beschikte verzoekster over een totaalbedrag van 28.200€. Dit komt neer op een maandelijks bedrag van 2.350€ per maand gedurende 12 maanden.

Dit bedrag ligt ruimschoots boven het vooropgestelde bedrag van 2.131,28€.

Verzoekster voldeed aldus aan de voorwaarden van toereikende en stabiele bestaansmiddelen op het moment van het nemen van de bestreden beslissing.

-4.3.1.3.

Het kan verzoekster niet verweten worden dat er een attest van de UHasselt werd neergelegd dat een materiële vergissing betrof met betrekking tot de ingang van de betaling.

De DVZ heeft nagelaten om beide attesten gezamenlijk te beoordelen.

De Stad Hasselt en de UHasselt hebben dit ook reeds geprobeerd om te verduidelijken aan de Dienst Vreemdelingenzaken, doch gezien de beslissing toen al genomen werd, weigerde de Dienst Vreemdelingenzaken om hiermee rekening te willen houden.

(zie stukken 4 en 5)

Echter bevestigt de UHasselt hier duidelijk dat het tweede attest een verkeerde datum had.

Zij stellen zelf dat de startdatum van het tweede attest 01/04/2026 had moeten zijn, gezien het vorige attest nog geldig was tot 31/03/2026.

De reden dat er een verkeerde datum werd geschreven op het tweede attest is omwille van hun automatisme om dit te laten ingaan de maand nadat ze het geld ontvangen.

Gezien verzoekster had betaald in december 2025, kwam er dus automatisch 01/01/2026 op het attest te staan.

Het gaat hier dus louter om een materiële vergissing betreffende de startdatum van de betalingen van de UHasselt aan haar echtgenoot. De concrete betalingen waren ook nog niet begonnen, gezien de vorige storting van 14.100€ nog lopende was tot 31/03/2026.

-4.3.1.4.

Dat er hier duidelijk sprake is van een verkeerde interpretatie van de door verzoekster neergelegde attesten. Er is sprake van een kennelijke beoordelingsfout in hoofde van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken had op basis van de voorgelegde attesten van de UHasselt, kunnen zien dat er voor een totaalbedrag van 28.200€ was gestort om in de levenskosten van verzoekster en haar echtgenoot te voorzien.

Dat het tweede neergelegde attest van de UHasselt duidelijk een bijkomende storting betrof van 14.100€. De ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken heeft zich enkel laten leiden door de verkeerdelijk datum op het attest, namelijk 01/01/2026, doch zij houdt geenszins rekening dat er reeds in het verleden bewijs werd voorgelegd van een storting van 14.100€, met name het eerste attest van 24/09/2025, met een geldigheid van 6 maanden.

Op datum van het nemen van de bestreden beslissing, lagen er twee attesten van de UHasselt voor, elk met een storting van 14.100€ en lag er aldus het bewijs neer dat er voor een bedrag van 28.200€ voorzien was voor verzoekster en haar echtgenoot.

Gespreid over een termijn van 12 maanden komt dit aldus neer op een bedrag van 2.350€ per maand.

Verzoekster wenst hierbij ook op te merken dat zij reeds in het verleden een financieel attest van de UHasselt heeft voorgelegd voor een termijn van 6 maanden, om het visum te bekomen, en dat dit toen wel werd aanvaard door de Dienst Vreemdelingenzaken.

*Voor de duidelijkheid legt verzoekster een financieel attest neer van de UHasselt, geldig voor 12 maanden en een totaalbedrag van 28.200€.
(zie stuk 6)*

Dat de voorwaarden van stabiele en toereikende bestaansmiddelen aldus wel degelijk vervuld werden door verzoekster.

-4.3.2. Schending van het artikel 8 EVRM-privé- en gezinsleven

Verzoekster wenst dan ook te verwijzen naar het artikel 8 E.V.R.M.

Artikel 8 E.V.R.M. stelt:

- 1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*

Artikel 8 E.V.R.M. laat na het begrip familie- en gezinsleven-, noch het begrip privéleven te definiëren.

-4.3.2.1.

Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd.

Opdat er sprake is van een effectief gezinsleven, is een feitenkwestie, die geval per geval per geval beoordeeld moet worden. In casu kan er onmogelijk geoordeeld worden dat er geen sprake is van een effectief gezinsleven tussen verzoekster en haar echtgenoot, gezien zij gehuwd zijn en dit ook de basis vormt van het verblijfsrecht voor verzoekster.

Het waarborgen van een recht op eerbieding van het gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het E.V.R.M.

De relatie dient evident beschermd te worden door artikel 8 E.V.R.M..

-4.3.2.2.

Geen enkele inmenging kan in casu een rechtvaardiging vormen, gelet op het feit dat er absoluut geen legitiem doel voorhanden is om het openbaar gezag, noch een democratische samenleving te waarborgen.

Zelfs indien uw instantie meent, dat het in casu niet gaat om een weigering van een voortgezet verblijf, dient benadrukt, dat het hoe dan ook een belangenafweging moet worden gemaakt, rekening houdend met het individueel dossier.

Er dient een Fair Balance toets gemaakt worden, tussen het belang van het individu en dat van de overheid, om na te gaan of er positieve verplichtingen liggen op de staat (EHRM 17 oktober 1986, REES/the United Kingdom, §37.)

Verzoekster is gehuwd met haar echtgenoot die over een verblijfsrecht beschikt in België. Zij zijn reeds gehuwd sinds 2014 en hebben sindsdien altijd samengewoond.

Door de verlenging van haar verblijf o.b.v. gezinshereniging aan verzoekster te weigeren, enkel en alleen omdat de ambtenaar een verkeerde lezing heeft gedaan van de voorgelegde stukken, is disproportioneel aan haar gezinsleven.

Verzoekster heeft afdoende elementen aangereikt waaruit het bestaan van een gezinsleven ex artikel 8 E.V.R.M. blijkt, welke positieve verplichtingen op de staat legt om het gezinsleven te handhaven. Huidige beslissing is in strijd met de positieve verplichtingen die op Dienst Vreemdelingen zaken rust. Een inmenging in de uitoefening van het recht op gezins- en familielevens is in casu absoluut niet gerechtvaardigd. Artikel 8 E.V.R.M. is dan ook geschonden.

-4.3.2.3.

Bovendien dient opgemerkt te worden dat het gezinsleven niet enkel gewaarborgd wordt door artikel 8 E.V.R.M., maar ook door artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Dit Handvest heeft directe werking in België en dient bijgevolg ook gerespecteerd te worden door de Dienst Vreemdelingen zaken.

Artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stelt:

‘Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie.’

Nu de verzoekster een verlenging van haar verblijf wordt geweigerd, zal zij haar recht op gezinshereniging met haar echtgenoot niet kunnen uitoefenen.

4.4

In casu is het duidelijk dat de Dienst Vreemdelingen zaken dergelijke afweging niet heeft gemaakt.

Bij het onderzoek naar de specifieke omstandigheden dient de Dienst Vreemdelingen zaken het evenredigheidsbeginsel indachtig te zijn.

4.5. Eindbesluit

Uit de bestreden beslissing dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingen zaken met alle feitelijke overwegingen voortvloeiend uit een degelijk onderzoek, rekening heeft gehouden, quod non.

Er is immers geen sprake van een zorgvuldig en redelijk onderzoek.

-4.5.1.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De motivering van de bestreden beslissing die niet afdoende ingaat op verzoeksters uitzonderlijke verblijfssituatie geeft aldus aanleiding om tot vernietiging van de bestreden beslissing over te gaan.

Uit de bovenstaande uiteenzetting blijkt duidelijk dat het weigeren van de gezinshereniging niet proportioneel is, noch gebaseerd is op alle feitelijkeheden eigen aan het dossier van verzoekster.

De bestreden beslissing dient ingetrokken te worden.

-4.5.2.

De bestreden beslissing is niet billijk en redelijk te noemen.

De Dienst Vreemdelingenzaken maakt op onredelijke wijze gebruik van zijn beleidsvrijheid.

Het is immers de Dienst Vreemdelingenzaken zelf die voorwaarden oplegt aan de verzoekster en toeziet op de naleving van de letter en de geest van die voorwaarden.

Professor SUETENS stelde in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden “wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld” (zie M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel” in Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235). “Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt” (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55 – 56).

Er kan ook worden verwezen naar de wijze waarop Advocaat-generaal DE SWAEF het redelijkheidsbeginsel invult (zie M. BOES, l.c., nr. 242):

“Het evenredigheidsbeginsel, dat een meer precieze omschrijving inhoudt van het redelijkheidsbeginsel, het beginsel dat de titularis van een bevoegdheid, in casu het bestuur, die bevoegdheid naar redelijkheid moet uitoefenen concretiseert die eis van redelijkheid in gevallen van conflicterende belangen.

Wanneer de uitoefening van een bevoegdheid in het algemeen belang conflicteert met een ander algemeen belang of een privébelang, wordt de redelijkheid van de genomen beslissing getoetst op basis van de volgende drie-fasen-test:

is de beslissing waarvan de rechtmatigheid wordt beoordeeld, nuttig om het ermee nagestreefde doel te bereiken? Is de beslissing daartoe onmisbaar, dit is kan ze niet evengoed door een alternatieve, voor een ander belang minder bezwarende regeling worden vervangen en is de beslissing, al is ze onmisbaar in de hiervoor genoemde betekenis, niet disproportioneel bezwarend voor een ander belang.”

Verzoeksters belang wordt in de bestreden beslissing totaal genegeerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft geen rekening gehouden met de inhoud van alle neergelegde stukken betreffende de bestaansmiddelen.

Het is evident dat de beslissing niet redelijk en billijk is en in wanverhouding tot het belang van de verzoekster en haar gezinsleven.”

3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Dit houdt in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of de verwerende partij is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

Artikel 10bis, § 1, van de vreemdelingenwet vereist dat de student of een betrokken familielid aantoonde dat de student over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, § 5, van de vreemdelingenwet om in de eigen behoeften en die van de familieleden te voorzien.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij haar aanvraag een eerste “proof of solvency” van de Universiteit Hasselt van 24 september 2025 voorlegde (administratief dossier, stuk 52). Daarin bevestigt de universiteit de ontvangst van 14.100 euro, dat vanaf 1 oktober 2025 in maandelijkse schijven aan de referentiepersoon wordt terugbetaald en de leefkosten gedurende zes maanden dekt. Het attest vermeldt dat de middelen eveneens dienen voor het onderhoud van het gezin.

Bij schrijven van 28 november 2025 deelde de verwerende partij mee dat hieruit slechts bestaansmiddelen voor zes maanden bleken, en gaf zij verzoekster dertig dagen om bijkomende stukken voor te leggen (administratief dossier, stuk 56). Op 18 december 2025, legde verzoekster een tweede attest voor

(administratief dossier, stuk 59), gedateerd 12 december 2025. Dit attest bevestigt de ontvangst van opnieuw 14.100 euro, terugbetaald in maandelijkse schijven gedurende zes maanden vanaf 1 januari 2026, met eenzelfde vermelding over het onderhoud van het gezin.

De verwerende partij had kennis van beide stortingen. Zij stelt in de bestreden beslissing zelf vast dat het tweede attest *"een gelijkaardig document als het voorgaande"* betreft en dat *"opnieuw 14.100 euro werd gestort."* Zij erkent daarmee dat het om twee onderscheiden stortingen gaat, samen 28.200 euro. Uit de bestreden beslissing blijkt eveneens dat de verwerende partij dit tweede attest in haar beoordeling van de bestaansmiddelen heeft betrokken en op grond daarvan heeft gesteld dat de middelen lopen tot eind juni 2026.

De verwerende partij heeft zich daarbij laten leiden door de op het tweede attest vermelde aanvangsdatum van 1 januari 2026. Zij ging eraan voorbij dat het eerste attest reeds de periode van oktober 2025 tot en met maart 2026 dekte. Bij een gezamenlijke lezing van beide attesten dekt het tweede attest de aansluitende periode van april 2026 tot en met september 2026. Samen bestrijken de attesten een ononderbroken periode van twaalf maanden, die overeenstemt met het volledige academiejaar 2025/2026 dat de universiteit omschrijft als lopend van 15 september 2025 tot 20 september 2026. Het totale bedrag van 28.200 euro komt over die twaalf maanden neer op 2.350 euro per maand, hetgeen de toepasselijke drempel overschrijdt.

De verwerende partij heeft aldus enkel de op de attesten vermelde data beoordeeld en het beschikbare bedrag, waarvan zij kennis had, buiten beschouwing gelaten.

Een dergelijke formalistische benadering, die blijft staan bij een tegenstrijdigheid in de vermelde aanvangsdata zonder het werkelijke bedrag en de werkelijke duur van de financiering te beoordelen, is niet verenigbaar met een zorgvuldige feitenvinding.

Dat de aanvangsdatum op het tweede attest onnauwkeurig was, doet daaraan geen afbreuk. De bewijslast rust op de aanvrager, en dat bewijs vloeide voort uit de gezamenlijke lezing van de twee tijdig neergelegde attesten. Dat het bewijs werd aangebracht door twee opeenvolgende attesten in plaats van één gecombineerd attest, vindt geen steun in artikel 10bis, § 1, van de vreemdelingenwet noch in artikel 10, § 5, van de vreemdelingenwet die geen vormvereiste van die aard bevatten.

Voor zover de verwerende partij ter terechtzitting aanvoert dat zij niet verantwoordelijk kan worden gehouden voor een vergissing van de universiteit, kan dit niet worden gevolgd. Het komt haar toe de voorgelegde stukken in hun onderlinge samenhang correct te beoordelen.

De vastgestelde beoordelingsfout vloeit niet voort uit de onnauwkeurigheid op het tweede attest als zodanig, maar uit haar beoordeling van die onnauwkeurigheid zonder in aanmerkingneming van het beschikbare bedrag waarvan zij kennis had.

Na de bestreden beslissing legde verzoekster nog een derde attest van 27 januari 2026 voor, dat de twee voorgaande samenvoegt en een totaalbedrag van 28.200 euro over twaalf maanden vermeldt. Dit stuk en de daaropvolgende correspondentie van de universiteit dateren van na de bestreden beslissing en vallen buiten het bestek van de wettigheidstoetsing. Zij kunnen de bestreden beslissing niet rechtvaardigen of ontkrachten, maar bevestigen dat de feitelijke toestand op het ogenblik van de beslissing was zoals hierboven omschreven.

Uit het voorgaande blijkt dat de verwerende partij niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en op grond van een onvolledige lezing van de voorgelegde stukken op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen. Het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht zijn geschonden. Er werd geen nota met opmerkingen ingediend.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 23 januari 2026 tot intrekking van verblijf om het grondgebied te verlaten (bijlage 14^{quater}) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend zesentwintig door:

C. VERHAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT